

Най-хубавиятъ подаръкъ.

азболяла се Анкина майка. Лѣкаритѣ я посѣвѣтвали да прѣкара лѣтото край морето.

Прѣди да се раздѣли съ дѣцата си, майката, за да ги утѣши, ги повикала по отдѣлно при себе си и имъ дала по нѣщо подаръкъ.

— Погледни, како Здравке, започнала да се хвали малката Анка на най-голѣмката си сестрица, каква чудесна кукла ми подари мама! Вижъ я, може да мига съ клепкитѣ на очитѣ си. Нали моятъ подаръкъ е най-хубавия?

— О, моето цвѣте е по-хубаво, извикала Еленка. Погледни, како Здравке, каква чудна роза ми подари мама! Ще си я поливамъ прѣзъ цѣлото лѣто. Нали моятъ подаръкъ е най-хубавия?

— Разбира се, най-хубавъ е моятъ подаръкъ, нали како? казалъ малкиятъ Колю, като показвалъ своето хубаво кученце.

— О, моятъ подаръкъ е най-хубавия!

Дѣцата се скарали.

— Хубави сж всичкитѣ ваши подарѣци, казала Здравка. Но вие ще се съгласите, че на мене мама е оставила най-хубавия подаръкъ...

Покажи ни го, да го видимъ по-скоро, казали дѣцата.